

Слѣдователно, споредъ първиятъ уставъ на Българ. Н. Банка (отъ 1879 г.), последната се е учрѣждавала само за краткосроченъ, търговски кредитъ.

Причината за дѣто ней не е било позволено да отпуска дългосрочни заеми, сир. срѣщу залогъ на недвижими имоти (ипотеченъ кредитъ), макаръ че ще да се е осѣщало нуждата отъ такъвъ кредитъ, се крие въ обстоятелството, че собствеността не е била достатъчно обезпечена нотариално. „Щѣше да бѣде добръ“, се казва въ горѣпоменатата дописка (кореспонденция изъ София) до в. „Марица“ „ако банката, приемаше въ залогъ и недвижими имущества, като къщи, дюкени, земи и пр., нѣ днесъ такова нѣщо е невъзможно. По врѣмето на прѣдидущата властъ никой не бѣше обезпеченъ, че притежава нѣщо: всѣкой бѣше въ опасностъ да види най-законно добигиятъ си имотъ грабнатъ чрѣзъ сѣдилището; никакъвъ документъ, и най-тържественния даже, неможеше да уварди притежателя отъ посяганията на сѣдилищата и на кадитѣ. Тази необезпеченостъ не може освѣтъ да се продължава и сега, особено слѣдъ прѣвратѣтъ, който се случи въ последното врѣме и прѣзъ когото много имущества измѣниха притежателитѣ си. Една сериозна банка обаче, която трѣбва да на прѣдва и да ползува страната, не може да приеме въ залогъ имущества, на които собствеността може на всѣкой частъ да излѣзе съмнителна, които не сж узаконени чрѣзъ неоспорими документи. По тѣзи причини за сега Народната Банка ще се занимава съ чисто търговски операции“.

Освѣтъ това, споредъ устава отъ 1879 г., на банката не е било прѣдоставено право да издава банкноти, нито да отпуска заеми срѣщу лично поръчителство (по записи) или по специална текуща смѣтка. Кржгѣтъ на операциитѣ ѝ, слѣдоват., е билъ твърдѣ ограниченъ.

Съ управлението на банката е билъ натоваренъ управителя, при когото се нареждалъ комитетъ за сконто. Управителътъ на банката се назначавалъ и уволнявалъ по прѣдставление на Финансовото Министерство отъ централното правителство, т. е. отъ княза (§ 6). Освѣтъ това, въ банката е имало служби на контролйоръ, книговодители, касиери и тѣхни помощници. Първитѣ сж се назначавали и уволнявали отъ управляющия финансовия отдѣлъ, по прѣдставление на управителя, а помощницитѣ имъ — направо отъ управителя (§ 7). Заплатитѣ за всѣка служба сж били опрѣдѣлени въ щата, утвърденъ на 21 януарий 1879 г., т. е. едноврѣменно съ утвърждаването на устава на банката. Комитетътъ за сконго се състоялъ отъ контролйора, бухгалтеръ (книгсводителъ) и касиера на банката и отъ 6 души депутати, избрани въ съединеноезасѣданне на градския и окржжни съвѣти, кждѣто сеотваря Народната Банка или нейнитѣ клонове, за три години, измежду лица, които сж отъ търговската класа (§ 9). Отдѣленията (клонове), които банката може да отвори въ други градове на Княжеството, се управляватъ отъ директори, назначавани на служба и уволнявани отъ централното правителство, т. е. отъ княза, по прѣдставление на управляващитѣ финансовиятъ дѣлъ (министерство) и на банката (§ 15).

На управителътъ на банката, досѣжно всички операции на учрѣдението, и на комитетътъ за сконто — най-вече за операцията по сконтирането на полици — се вмѣнявало въ строга обязаностъ, по § 23 отъ устава на банката, да се грижатъ за най-голѣмото бранене на интереситѣ на банката, „за да не би отпослѣ, когато заемателътъ не изпълни условията за изплащането на паритѣ, що дължи на банката, да се ощетятъ интереситѣ на тази последната“.